

تولید شده
سوزان، ال. کاسرو
لورن لیبرمن
مترجم
مکتوب سنج

همگانی سازی وبهینه سازی فرصت یادگیری از طریق اصلاح فعالیت

رتال جامع علوم انسانی

تجربه‌های ناهمگون در میان آن‌ها منجر شده است، به گونه‌ای که این تجربه‌ها به بعضی از آن‌ها که دارای مهارت ویژه‌ای هستند، کمک می‌کند، در حالی که به کسانی که در این زمینه مهارت و تجربه‌ای ندارند، کمکی نمی‌کند.

در نتیجه، با تغییر مداوم کلاس‌های تربیت بدنی، بازی‌های سنتی نظیر «کیک‌بال» جوابگوی نیازهای تمام دانش‌آموزانی که به مدرسه‌ها می‌آیند، نیستند. بسیاری از

این تعهد به‌طور فزاینده‌ای سخت‌تر می‌شود. امروزه، تعداد رو به افزایشی از دانش‌آموزان، با سطح توانایی‌های بسیار متنوع، در حال اضافه شدن به کلاس‌های تربیت بدنی عمومی هستند (بلاک، ۲۰۰۰).

در حال حاضر، در کلاس‌های تربیت بدنی افرادی شرکت می‌کنند که دامنه توجه، هماهنگی، قوه درک مفاهیم و آمادگی جسمانی متفاوتی دارند. به علاوه، افزایش شرکت جوانان در برنامه‌های ورزشی، به

معلمان تربیت بدنی سال‌هاست که خود را به فراهم کردن برنامه‌های تربیت بدنی برای دانش‌آموزان متعهد کرده‌اند. آن‌ها با ابتکار خود، برنامه تربیت بدنی مطلوبی را طراحی کرده و متناسب با رشد دانش‌آموزان ارائه داده‌اند. به اعتقاد معلمان این‌گونه برنامه‌ها، مهارت‌های مورد نیاز، نگرش‌های لازم و انگیزه را برای شرکت دانش‌آموزان در فعالیت‌ها یا در طول زندگی فراهم می‌کنند. با تغییر ماهیت کلاس‌های تربیت بدنی، حفظ

شماره

زمستان ۱۳۸۳

دانش آموزانی که پا به میدان بازی می گذارند، به اندازه کافی فرصت در اختیارشان قرار نمی گیرند تا مهارت های لازم را برای انجام آن کسب کنند. در نتیجه، دست اندرکاران تربیت بدنی با وضعیت های مربوط به شرکت دانش آموزان یا توانایی های متضوع در کلاس هایشان روبه رو می شوند. برای بسیاری از آن ها درباره مسائل عملی و تغییرات ضروری که باید ایجاد شود نگرانی هایی وجود دارد؛ نگرانی هایی از قبیل این که: چگونه تغییر ایجاد کردن در فعالیت های دانش آموزان، می تواند به گروهی از آن ها که از توانایی های متفاوتی برخوردارند کمک کند؟ یا در نظر گرفتن ویژگی فعالیت و افزایش تعداد دانش آموزان، ایجاد اصلاحات چه قدر امکان خواهد داشت؟ چه نوع اصلاحاتی، با در نظر گرفتن توانایی های متفاوت دانش آموزان، از همه مناسب تر است و باید به کار گرفته شود؟

اصلاح فعالیت ها به نفع همه است

در حالی که موضوع نگرانی و چالش درباره قرار دادن تمام دانش آموزان با توانایی های متفاوت در یک کلاس تربیت بدنی موضوعی به جاست، اما تغییر دادن راهبردهای آموزشی و اصلاح فعالیت ها، آخرین اعمال تغییرات در این زمینه است که توصیه می شود. در واقع، اضافه کردن دانش آموزان با توانایی های متفاوت در کلاس های تربیت بدنی عمومی بدون کاربرد اصلاحات برای آن ها، در بسیاری از موارد کاری بیهوده است (بلاک، ۲۰۰۰؛ لی مستر و همکاران، ۱۹۹۸).

اگرچه منافع اصلاحات در فعالیت ها بسیار مهم هستند، اما یکی از مهم ترین عوامل برای احوال آن، «انگیزه دانش آموزان» است. هرگاه دانش آموزان را در برنامه ای شرکت دهیم که هیچ گونه تجربه موفقیت برای آن ها در پی نداشته باشد، در ماندگی و فقدان انگیزه برای شرکت در آینده، نتیجه کار خواهد بود. ایجاد اصلاحات در فعالیت ها، نه تنها برای شرکت در مهارت و بالا بردن انگیزه دانش آموز میسر است، بلکه در شکل دادن ادراک دیگران نیز در کلاس هم مؤثر واقع می شود. همسالانی که موفقیت یکدیگر را مشاهده می کنند، در می یابند که مشارکت دیگران به فعالیت یا نتیجه یک بازی کمک مؤثری می کند. در نتیجه، با اشتیاق دانش آموز دیگر را خواهند پذیرفت. این موضوع به نوبه خود به شوق، رضایت و انگیزه هر یک از آن ها می افزاید تا به مشارکت خود ادامه دهند.

ممکن است بسیاری از راهبردهای اصلاحی در فعالیت الزامی باشند.

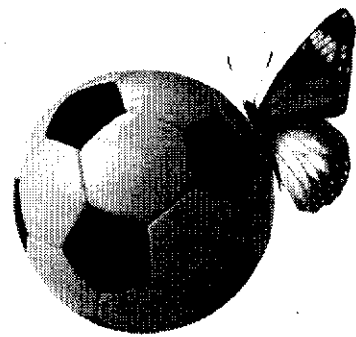
بنابراین، هنگام تمرین آن ها را در مورد بچه هایی به کار می بریم که توانایی حرکتی، شناختی و یا ظرفیت های رفتاری پائینی دارند. با وجود این، همه دانش آموزان از جمله آن هایی که دارای مهارت بالایی هستند، می توانند از انواع راهبردهای آموزشی و بازی های منحصر به فرد در یک رویکرد آموزشی همگانی سود ببرند. برای مثال، دانش آموزی ممکن است در یک واحد بازی فوتبال در کلاس تربیت بدنی شرکت کند و دارای هماهنگی چشم و دست، تعادل، چابکی و ظرفیت های راهبردی بسیار خوب و توسعه یافته ای باشد. این دانش آموز را می توان به نحو مؤثری به

ممکن است بسیاری از راهبردهای اصلاحی در فعالیت الزامی باشند

چالش کشاند و از طریق اصلاحات، مهارت های وی را بهبود بخشید. برای این دانش آموز الزام به چند پاس قبل از شوت زدن به دروازه یا کوچک کردن اندازه دروازه که نیاز به دقت بیشتری دارد، می تواند علاوه بر این که وی را به تمرین مشغول نگه می دارد و ظرفیت های مهارتی اش را هم پیشرفت دهد. بنابراین، اصلاحات می توانند، سطوح مطلوب چالش را فراهم کنند، موفقیت دانش آموزان را همسر سازند، آن ها را مشغول به کار نگه می دارند، ظرفیت های مهارتی شان را هم پیشرفت دهند. دست اندرکارانی که به این گونه روش تفکر و تدریس متعهد شده اند، از تداوم آموزش بسیار دانش آموزان لذت می برند. آن ها می کوشند، شرایطی را ایجاد کنند که همه دانش آموزان بتوانند در آن شرایط اعتماد به نفس خود را تقویت کنند، با چالش مطلوب در حد خود دست و پنجه نرم کنند و بتوانند به موفقیت دست یابند.

پیش نیازهای کلی برای اصلاح فعالیت ها

اگر معلمان تربیت بدنی برای آموزش مهارت ها و انتقال تجربه های مورد نیاز به دانش آموزان برای پیدا کردن اعتماد به نفس و ایجاد انگیزه

تعهد داشته باشند، باید به سراغ رویکرد آموزشی همگانی بروند که در آن، همه دانش آموزان را با همه توانایی‌ها دربرگیرد. موضوعی که باقی می‌ماند این است، چگونه از همه آن‌ها پشتیبانی کند و آن‌ها را در شرایطی قرار بدهد که بتوانند تجربه مفید و لذت‌بخشی در کلاس تربیت بدنی به دست آورند. شرکت دادن همه دانش آموزان یک کلاس، مستلزم این است که نگرش آن‌ها تغییر یابد. از همه مهم‌تر، رویکرد آموزشی است که می‌تواند برنامه ریزی مطلوب و مناسب را تسهیل کند. این حرکت به تغییر در روشی نیاز دارد که بعضی از مهارت‌ها آموزش داده شوند، بعضی از بازی‌ها انجام شوند و نتایج خاصی به دست آیند.

تمام شرکت کنندگان در کلاس با توانایی‌های متفاوت باید مهم محسوب شوند. اگر بناسست، مشارکت همه دانش آموزان در کلاس تربیت بدنی موفقیت‌آمیز باشد، تغییر در دیدگاه نقش تعیین‌کننده‌ای دارد.

اگرچه هیچ دستورالعمل مکتوبی برای رسیدن به نتیجه وجود ندارد، باید به این نکات مهم توجه کرد:

- اطلاعات در مورد توانایی‌های دانش آموزان را از منابع شخصی و حرفه‌ای جمع‌آوری کنید.
- مطمئن شوید که تصمیم در مورد فعالیت کلاس، مبتنی بر هدف‌های معنادار و متناسب با سن شرکت کنندگان است. تمام طرح‌های فعالیت بدنی بلندمدت و فعلی را مورد ملاحظه قرار دهید (به کتاب بلاک، ۲۰۰۰ برای ارجحیت‌گذاری هدف‌ها و عوامل مراجعه کنید).
- از تمرین نکردن یک فعالیت ویژه به علت سطح پایین مهارت دانش آموز و

با فقدان تجربه قبلی او اجتناب ورزید.

- آگاه باشید که پیش‌سنجهاد همگانی سازی، تابع قانون «همه یا هیچ» نیست. ممکن است بعضی از دانش آموزان در یک بازی به طور کامل شرکت کنند، ولی بعضی دیگر در یک تمرین گروهی یا مهارت فردی شرکت کنند. در هر حال، همه آن‌ها در یک مجموعه همگانی سازی شرکت کرده‌اند.

راهبردهای ویژه

به منظور شرکت دادن موفقیت‌آمیز همه دانش آموزان با هر گونه توانایی در همگانی سازی، یک مجموعه از مراحل را باید به طور ترتیبی دنبال کرد تا این جریان تسهیل یابد. اگرچه بعضی از مراحل اولیه امکان دارد وقت‌گیر یا بسیار سخت باشند، اما منافع انجام کار به نفع همه است و نتیجه‌ای که حاصل می‌شود، ارزش صرف وقت و تلاش را دارد.

مرحله ۱: توانایی دانش آموز را

بشناسید

اولین مرحله به منظور توفیق همگانی سازی، پس بردن به توانایی‌های دانش آموزان است. کانون توجه در این مرحله، باید بر کارهایی باشد که دانش آموز می‌تواند آن‌ها را انجام دهد و به آنچه که او نمی‌تواند انجام دهد، نیاید توجه شود. فهرست کوتاهی از توانایی‌های دانش آموز تهیه کنید که مهارت‌ها و توانایی‌های وی را نشان دهد (جدول ۱ را ملاحظه فرمایید). این اصطلاحات را می‌توان به چند روش به دست آورد: مشاهده مستقیم دانش آموز ضمن شرکت در فعالیت؛ طرح آموزشی اختصاصی دانش آموز؛ گفت‌وگو با معلم وی، خانواده و یا خود دانش آموز. آگاهی از توانایی‌های دانش آموز، معلم را قادر می‌سازد در مورد فعالیتی که نیاز به اصلاح دارد و یا ندارد، بینش پیدا کند.

جدول ۱. دانش آموز چه کاری قادر است انجام دهد؟

نام دانش آموز	معلم تربیت بدنی
معلم کلاس	مدیر فرد
لطفاً موارد زیر را توصیف کنید	
راه رفتن (چگونه راه می‌رود؟)	
بینایی	
شنوایی	
توانایی‌های شناختی	
توانایی‌های رفتاری	
سطح آمادگی جسمانی	
توانایی‌های مهارت حرکتی	
سایر موارد	

آگاهی از میزان دید دانش آموز، چگونه راه رفتن، و توانایی شناختی می تواند مبنای مهمی برای شناخت ظرفیت های دانش آموز باشد. برای مثال، وقتی مشخص شود که چو لیا در کلاس سوم فاقد بینایی محیطی است و فقط می تواند از کمانال مرکزی چیزهایی را ببیند، معلم در فاصله چهار تا شش پایی او می ایستد تا مطمئن شود، چو لیا او را می بیند. به علاوه، معلم با این اطلاعات پایه ای باید دیگر جنبه های مهم ظرفیت های مهارت حرکتی دانش آموز را هم مورد ملاحظه قرار دهد، این مهارت ها عبارتند از: مهارت هماهنگی چشم و دست، توانایی تعادل، سطح آمادگی جسمانی و غیره. با تمرکز بر کارهایی که دانش آموز می تواند انجام دهد و با سهیم کردن دیگر دانش آموزان و کارمندان پشتیبانی از این اطلاعات، دانش آموزان می توانند با توانایی های متفاوتی، در نقطه شروع مثبتی قرار گیرند.

مرحله ۲: آگاهی همسالان را از اصلاحات مورد نیاز افزایش دهید

برای این که تلاش های شما برای همگانی سازی موفقیت آمیز باشد، تفاوت های توانایی دانش آموز را باید گروه همسالان او بشناسند و بپذیرند. وقتی دانش آموزان در کلاس، تفاوت بین توانایی های یکدیگر را نفهمند، اغلب برای پذیرش هر گونه اصلاحی اکراه خواهند داشت (ویلسون و لیسوسن، ۲۰۰۰). راه های بسیار زیادی برای کمک به همسالان وجود دارد تا آن ها از طیف وسیع تفاوت بین توانایی های موجود در یک کلاس

آگاهی یابند.

یکی از راه های جالب برای همسالان به منظور درک کامل از نیاز به اصلاحات این است که آن ها را واداریم، خودشان اصلاحات را تجربه کنند (لیبرمن و همکاران، ۲۰۰۰). دانش آموز یک کلاس می تواند این فرصت را داشته باشد تا عملاً اصلاحات در یک کلاس را برای مدتی کوتاه با شرکت در آن فعالیت تجربه کند (لیبرمن).

برای مثال، همسالان می توانند با نوبت گرفتن برای استفاده از صندلی چرخدار یا اگر هنگام بازی سوزاندن (بازی که در آن با دست زدن به بازیکنان دیگر به اصطلاح او را می سوزانند و از دور خارج می کنند) که مقرر است اصلاح شده، بپردازند و یا قبل از فعالیت دیگری، در یک نوع بازی والیبال شرکت کنند که ملزم به استفاده از نوعی توپ والیبال بزرگ تر از حد معمول با رنگ های درخشان و نوعی عینک شوند تا متوجه توانایی بینایی خود شوند. علاوه بر نوع راهبردی که انتخاب می شود، مهم است که از دانش آموز نیازمند به اصلاح، سؤال شود که تا چه حد مایل است، دیگران در مورد اصلاح بدانند و چگونه در این اطلاعات به بهترین نحو سهیم شوند. برای این که همسالان به بهترین نحو، تغییرات در فعالیت یا بازی را بپذیرند، باید آن ها را مطمئن کنیم که هر گونه تغییر اعمال شده، امتیازی به دیگر دانش آموزان نمی دهد. اما در عوض، امکان تجربه و فرصت موفقیت را برای یک یک آن ها میسر می سازد. به علاوه، ممکن است آن ها متوجه شوند، تغییرات اعمال شده بازی را هیجان انگیزتر کرده است. هنگامی که دانش آموز کلاس، ابتکار

را بپذیرد، اصلاحات بعدی آسان تر اعمال می شود.

مرحله ۳: پی ببرید که چه چیزی به کار می آید

مرحله بعد فرایند اصلاحات این است که مشخص شود چه چیزی لازم به تغییر است تا دانش آموزان را با توانایی های متفاوت، به شرکت در فعالیت با موفقیت بیش تری ترغیب کند. متغیرهای بسیاری وجود دارند که می توان آن ها را دستکاری یا اصلاح کرد، به گونه ای که همه آن ها بتوانند در فعالیت شرکت کنند. این متغیرها مربوط به وسایل، دستورالعمل ها یا تنظیم فیزیکی است.

اصلاح و تغییر در وسایل

تغییر ایجاد کردن در وسایل یکی از راهبردهای رایج به شمار می رود. دانش آموزان با استفاده از آن می توانند موفق تر باشند. تغییر اندازه، جهندگی، بافت توپ بازی و وزن آن، ممکن است باعث اجرای ماهرانه برای بعضی از دانش آموزان شود. برای مثال، دانش آموز کلاس سومی به نام پنی که از درد در دست ها و شانه هایش به علت آرتروز روماتیدی رنج می برد، برای گرفتن وسایل به بازی با توپ اسفنجی نیاز داشت تا بتواند چنگ زدن و کنترل اشیا را انجام دهد. تغییر دادن رنگ و اندازه هدف ها یا ارتفاع هدف و تور، می تواند به درجه موفقیت در اجرا بیفزاید. دانش آموزی به نام تامی که در هماهنگی دست و چشم مشکل دارد، می تواند با موفقیت بیش تری در یک پیش بازی بدمیثون شرکت کند که با راکتی بزرگ تر و توری با ارتفاع پائین تر برگزار می شود. به همین ترتیب، یک دانش آموز ماهر برای

تغییر اندازه، جهندگی، بافت توپ بازی و وزن آن، ممکن است باعث اجرای ماهرانه برای بعضی از دانش آموزان شود

روبه رو شدن با چالش بیش تره می تواند با تغییر اندازه توپ یا هدف کوچک تر مهارت خود را رشد دهد.

اصلاح در دستورالعمل ها

راهبرد دیگر برای اصلاح در فعالیت ها، ایجاد تغییر در دستورالعمل ها است. اصلاحات آموزشی را می توان با به کار بردن سبک های آموزشی ویژه، برای یک گروه از دانش آموزان اعمال کرد (ماستون و اشورت، ۲۰۰۲) یا با تعلیم همسالان از راه آموزش خصوصی انجام داد (لیبرمن و همکاران، ۲۰۰۲) یا از معلمان تعلیم دیده (مورتا و همکاران، ۱۹۹۷) کمک گرفت.

برای مثال، دانش آموز سال اولی به نام تامی که از بیماری اوتیزم رنج می برد، می تواند به کمک دانش آموز تعلیم دیده کلاس پنجمی به عنوان آموزگار خصوصی به منظور بالا بردن زمان یادگیری علمی و سطح فعالیت بدنی، مشارکت کامل تری در کلاس داشته باشد. در این مورد و موارد دیگر که حمایت از طرف همسالان یا کارکنان مدرسه وجود دارد، تعلیم و ارتباط دائم معلم برای کسانی اهمیت دارد که در جریان پیشرفت کار شرکت دارند. نقاط قوت دانش آموزان، نوع و دامنه پشتیبانی مورد نیاز باید همه را سهم سازد تا راهبرد همگانی با موفقیت روبه رو شود. دستورالعمل هایی که انتخاب دانش آموزان را با توجه به اجرای

ماهرانه آن ها منظر قرار می دهد، می تواند دامنه وسیع تری از توانایی ها را در آن فعالیت به کار گیرد. دانش آموزی ممکن است در کلاس زمین ساسبیک، اجرای حرکت لغت جلو را به تأخیر بیندازد تا بتواند حرکت آسان تری را انجام دهد و اعتماد به نفس کافی برای اجرای حرکت لغت جلو کسب کند. دیگر دانش آموزان ممکن است حرکات سخت تری نظیر شیرین کاری ها را انتخاب کنند.

یکی از اصلاحات رایج معروف در دستورالعمل ها، تغییر دادن مقررات بازی است. نیازی نیست که دانش آموزان بازی را با همان مقررات معین انجام دهند. می توان انتظارات بازیکنان را تغییر داد، مقررات را ساده کرد، انتخاب بازی را تغییر داد و نقش بازیکنان را به سرعت عوض کرد (از دفاع به حمله). بعضی از نمونه های تغییر مقررات عبارتند از: ایجاد منطقه سه فوتی در ناحیه دفاع برای بازی هاکی، مجاز دانستن پرتاب توپ توسط یک دانش آموز به جای زمین زدن و عبور آن از روی تور سافتبال و یا افزودن تعداد دفعات دست زدن به یک بازیکن در بازی سوختنی به جای یک بار دست زدن. برای مثال، کامرون در بازی سافتبال برای هر بار تماس با هر پایگاه، یک امتیاز دریافت کند، در حالی که در بازی معمولی باید به همه پایگاه ها دست بزند تا یک امتیاز کسب کند. با این روش، اگر در پایگاه دوم از بازی حذف شود، باز هم برای تیمش امتیاز کسب کرده است. از طرف دیگر ممکن است از بازیکنی به نام جامی خواسته شود توپ را به منطقه خاصی از زمین بازی بفرستد تا برای او امتیازی محسوب شود. در هر دو

صورت، توانایی های بازیکنان برای کسب امتیاز در نظر گرفته نشده است و تعادلی بین چالش و موفقیت برقرار شده است.

اصلاح مجموعه

همگانی سازی برنامه های تربیت بدنی برای دانش آموزان با در نظر گرفتن توانایی های متفاوت آن ها، از طریق اصلاح مجموعه فیزیکی نیز قابل اجراست. در محیطی که تربیت بدنی اجرا می شود، دست اندرکاران ممکن است مقدار نور را تغییر دهند، دانش آموزان را به بازی در یک زمین سخت به جای زمین چمن وادارند، محرک های بیرونی را کاهش دهند و یا دیوارها را پاکسازی کنند. برای مثال، جابه جایی محیط آموزشی به فضای سرپوشیده یا به فضای آزاد یا سطح ماسه ای سخت، ممکن است کاربرد ضدسندلی چرخدار را برای دانش آموزانی که در بازی فوتبال از این وسیله استفاده می کنند، امکانپذیر سازد.

تغییر دادن یک یا دو متغییر فیزیکی، می تواند فرصت مناسب را در اختیار دانش آموزان قرار دهد. در این صورت، به اصلاح در برنامه ها نیاز است تا آن ها بتوانند به طور کامل در برنامه تربیت بدنی عمومی شرکت کنند. باید به خاطر داشته باشیم، تعداد بی شماری از متغیرها قابل دستکاری هستند که با تغییر آن ها، شرکت فعال دانش آموز با سطح توانایی های متفاوت تضمین می شود.

مرحله F: ارزیابی مجدد و تجدیدنظر در راهبردهای اصلاحی

ایجاد اصلاحات با یک بار اقدام

یکی از اصطلاحات رایج معروف در دستورالعمل ها، تغییر دادن مقررات بازی است

کردن به پایان نمی‌رسد. ارزیابی اصلاحات انجام شده، فوق‌العاده اهمیت دارد و تضمین می‌کند که در حد امکان مؤثر هستند. جدول ۲، سؤالات مهمی هستند که دست‌اندرکاران اصلاحات باید از خود پرسند تا مشخص شود، اصلاحات اعمال شده، هدف‌های مورد نظر آن‌ها را برآورده کرده است یا نه. این فرایند برای تحقق هدف‌های فردی، کمک به تداوم اصلاحات برنامه‌های درسی و فراهم شدن بازخورد بهتر به خانواده‌ها، مفید است. مؤثرترین معلمان آن‌هایی هستند که خلاقند و می‌توانند توانایی‌های هر کدام از اعضای کلاس را ببینند و هنگام تدریس راهکارهای متعددی را به همراه طیف وسیعی از توانایی‌ها و مهارت‌های خود به کار ببرند. این آموزگاران باید بازسنجی و ارزیابی مجدد را انجام دهند تا از ادامه یا تغییر آن مطلع شوند و باعث تقویت اعتماد و پیشرفت موفقیت دانش‌آموزان شوند.

نتیجه‌گیری

در حالی که چالش همگانی‌سازی دانش‌آموزان در برنامه‌های تربیت‌بدنی واقعی است، یک ملاحظه کلی را باید در نظر گرفت. در نتیجه اعمال رویکرد انطباقی، هر کدام از دانش‌آموزان چه قدر موفقند؟ با در نظر گرفتن اهمیت انطباق برای همه دانش‌آموزان، آموزگاران ملزمند تا به کندوکاو درباره‌ی راه‌های جدید آموزشی بپردازند و طیف وسیعی از راهبردها را برای همگانی‌سازی دانش‌آموزانی به کار ببرند که دارای توانایی‌های متفاوتند و در فعالیت‌های خود نیز بازنگری و تجدیدنظر کنند. به علاوه

(آنچه را که کاربرد دارد، بررسی کنید)

۱. آیا برنامه انطباقی از ایمنی کافی برخوردار است؟
۲. آیا برنامه اصلاح مفهوم بازی را حفظ می‌کند؟
۳. آیا دانش‌آموز مورد نظر، در برنامه همگانی‌سازی قرار گرفته است و از مفهوم آن استقبال می‌کند؟
۴. آیا بازی همچنان متناسب با سن است؟
۵. آیا کودک به طور موفقیت‌آمیزی در برنامه همگان‌سازی شرکت می‌کند؟
۶. آیا برنامه انطباقی دانش‌آموز را عقب نگه داشته و چالشی پیش پای او قرار نداده است؟
۷. آیا برنامه انطباقی به دانش‌آموز ناتوان اجازه می‌دهد که روی هدف‌های هر دو کلاس کار کند؟
۸. آیا برنامه انطباقی، دانش‌آموز را با بقیه دانش‌آموزان کلاس بیگانه می‌سازد؟
۹. آیا می‌توان انطباقی را به حداقل رساند یا آن را حذف کرد؟
۱۰. سایر موارد.....

نقش تعیین‌کننده‌ای دارد. اگرچه کنار همگانی‌سازی مطلوب وقت می‌گیرد و نیاز به پشتیبانی دارد، اما منافع حاصل از آن پذیرشش را ایجاب می‌کند.

دست‌اندرکاران باید به دنبال پاسخی به این سؤالات باشند در مورد این که کدام دانش‌آموزان را در برنامه همگانی‌سازی قرار دهند و چگونه آن‌ها را در برنامه انطباقی شرکت دهند، و یا چگونه می‌توانند فعالیت‌ها را اصلاح کنند که برای موفقیت همه دانش‌آموزان متناسب شود. البته پاسخ به این سؤالات هم مشکل است. با وجود این، نمی‌توان نسبت به آن‌ها بی‌توجه بود. نتیجه پاسخ ندادن به سؤال، به تشکیل کلاسی منجر می‌شود که در آن فقط دانش‌آموزان ماهر از شرکت خود در فعالیت لذت می‌برند و به نتایج مطلوب می‌رسند، ولی آن‌هایی که مهارت کم‌تری دارند، در معرض خطر دست برداشتن از شرکت در تربیت‌بدنی هستند. رویکردهای آموزشی همگانی‌سازی، برای موفقیت و تعهد دانش‌آموزان

منبع
Kasser, S. L., Lieberman, L. (2003). Maximizing Learning Opportunities Through Activith Modification. TEPE journal.

